

מסכת אבות פרק א משנה ז

אותו וمتחרבים אליו... ובאבות דרבינו נתן אמרו (פ"ט הלכה ד) : "כל המודבק לרגעים, אף"י שאינו עושה כמעשייהם - נוטל עונש כיווץ בהם, וכל המודבק לטוביים, אף"י שאנו עושה כמעשייהם - נוטל שכר כיווץ בהם. והטעם בזה הוא, שהתחברות עם הטוביים או עם הרעים, היא מחזקת ידיהם במעשייהם, וכאיilo כל אשר הם עושים הוא היה עושה.

8. תלמוד בבלי מסכת Baba קמא דף צב עמוד ב
אל רבא לרבה בר מריה, מנא הא מילתא דאמרי איןשי : מטיל וואזל דיקלא בישא גבי קינא דשרכי! אמר ליה : דבר זה כתוב בתורה, שנוי בנבאים, ומושולש בכתובים, ותן במתניתין, ותנני באכרים. כתוב בתורה, כתיב : "וילך עשו אל ישמעאל". שנוי בנבאים, כתיב : "ויתלקטו אל יפתח אנסים רקים ויהיו עמו". ומשולש בכתובים, כתיב (בן סירא י"ג) : "כל עוף למינו ישכון ובני אדם לדומה לו ; תנ במתניתין : כל המחבר לטמא - טמא, כל המחבר לטהור - טהור, ותנני באכרים, רבי אליעזר אומר : לא לחנם הlek זוריר אצל עורב אלא מפני שהוא מינו.

9. ילקוט שמעוני תורה פרשת תולדות רמז קיג
בימי ר' חייא הlek זוריר לארכץ ישראל, אותו טען ליה לבביה. אמרו לו : מהו דנכליינה? אמר להם : איזלון היבתו על איגרא, וכל עוף דשכון עלייה - מיניה הוא. עבדין כן, ואתה הדין עורבא מצראה ושכנ גביה. אמר : לון : מסא'b הו, כתיב : "את כל עורב למינו", אמר : לא לחנם הlek זוריר אצל עורב אלא מפני שהוא מינו.

10. תלמוד בבלי מסכת סוכה דף גו עמוד ב
אמר אביי : אויל לרשות אויל לשכינו, טוב לצדיק טוב לשכינו, שנאמר : "אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעיליהם יאכלו".

11. רשיי מסכת סוכה דף גו עמוד ב
אויל לרשות אויל לשכינו - בתורת הכהנים תניא : "וחלצו את האבנינים" - נגע באבן שבמקצתו שנחין חולצין, ואעפ"י שהגע לא נרא אל באיתו של זה, מחמת שהיה עינו צרה בכליו, חבו לכה בשביבו. מכאן אמרו : אויל לרשות אויל לשכינו, וממילא : טוב לצדיק טוב לשכינו, דמדה טוביה מרובה.

12. ספר מסילת ישרים פרק ה
והפסיד השלישי הוא החברת, דהינו, חברות הטפשים והחותאים, והוא מה שהכתב אומר (משל יג) : "וּרְוֹעָה כִּסְלִים יְרוּעָ", כי הנה אנחנו רואים פעמים רבות, אפילו אחר שנותנת אל האדם חובת העבודה והזהירות בה, יתרפה ממנו או יעבור על איזה דברים ממנו כדי שלא ילענו עליו חבריו או כדי להתרערב עליהם, והוא מה שלמה מזהיר ואומר (שם כד) : "וּעַם שׁוֹנִים אֶל תִּתְעַרְבֵּ", כי אם יאמר לך אדם (כתובות יז) : "לֹעֲלוּם תְּהִא דַעַתָּנוּ שֶׁל אָדָם מְעוֹרֶב עִם הַבְּרִיּוֹת", אף אתה אמר לו : بما דברים אמרו? בני אדם שעושים מעשי אדם, אך לא בני אדם שעושים מעשי בהמה. ושלמה מזהיר עוד (משל יד) : "לֹךְ מְנַגֵּד לְאִישׁ כִּסְלִים". וודוד המלך אמר (תהלים א) : "אֲשֶׁר אֱלֹהִים לְעַמְּדָה וּבְמַשְׁבֵּחַ צִים לְאִישׁ", וכבר פירשו חטאיהם לא עמד ובמושב לצים לא ישבי, ובדרכן חז"ל (ע"ז יח) : "אם הlek - סופו לעמוד, ואם עמד - סופו לישב". ואומר (תהלים כו) : "לֹא יִשְׁבְּתִי עִם מַתִּי שָׂוא... שְׁנָאַתִּי קְהֻלָּמְרָעִים" וגוי. אין לו לאדם אלא להיטהר ולנקות עצמו, ולמנוע רגליו מדריכי ההמו השקוועים בהבליה הזמן, וישיב רגליו אל חצרות ה' ואל

1. משנה מסכת אבות פרק א משנה ז
נתאי הארbei אומר : הרחק משכן רע, ואל תתחבר לרשע, ואל תתייחס מן הפורענות:

2. רמב"ם על מסכת אבות פרק א משנה ז
אל תתחבר לרשות - איזה מין שייהי ממיini החברות, כדי שלא תלמד ממעשו, וכבר בארנו בפרקם הקודמים שהפחיתות ייקנו בהתערבות עם הרשעים. ואמר, שאם תחטא או תראה חוטא, אל תבטח ותאמר שה' יענש בעולם הבא בלבד, אלא אל תתיאש מן הפורענות בעולם הזה על החטא ההוא.

3. ר' עובדיה מברטנורא אבות פרק א משנה ז
הרחק משכנ רע - שלא תלמוד ממעשו. ועוד, שלא תלקה עמו במפלתו, Daoiy לרשות ואוי לשכנו : כל המתדבק תתחבר לרשות - שכך אמרו חכמים : כל המתדבק לרשעים, אף"י שאנו עושה כמעשייהם - נוטל שכר כיווץ בהם. למה הדבר דומה? לנכנס לבתו של בורסי, אף"י שלאלקח ממנו כלום, מ"מ ריח רע קלט והוציא עמו : ואל תתייחס מן הפורענות - שלא תאמר רשות זה מעשו מצליחין, אך ואדבק עמו הוαι והשעה משחתת לו, לכך אמר ואל תתיאש מן הפורענות, כלומר דעת שמהירה תבא עליו פורענות כיフトאים יבוא אידי:

4. פירוש רבינו יונה על אבות פרק א משנה ז
הרחק משכנ רע - לשוכר בתים ולكونה עבדים אמרו כי כאשר ישאל איש תחלה על דירה ובמוקום דוחק, כך יש לו לשאול על השכנים, אם רעים הם - ירחק מהם ולטוביים יקרב:

5. תוספות יומם טוב מסכת אבות פרק א
ובשם הר"ר יהודה לירמ"א כתוב, שדקדק אמר כי אמר "הרחק" שהוא מהפעיל, ולא אמר התרחק שהוא מבני התפעל? ואמר שאם יבא שום אדם לשכון אצל השכן רע לפי שאינו מכירו, שירחיקו ויזהירו שלא ישכון עמו.

6. רמב"ם הלכות דעתות פרק ז
דרך בריתנו של אדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר ריבינו וחבריו ונוהג כמנהג אנשי מדינתנו, לפיכך צריך אדם לתחבר לצדיקים ולישב אצל החכמים תמיד כדי שילמדו מעשייהם, והוא הולכים בחשך כדי שלא ילמוד מעשייהם, והוא שלמה אומר : "הlek את חכמים ורואה כסילים ירוע", ואומר "אשרי האיש" וגוי, וכן אם היה במדינה שמנהגותיה רעים ואין אנשי הולכים בדרך ישרה, רק למקום שאנשי הצדיקים ונוהגים בדרך טובים, ואם היו כל המדינות שהוא יודעם וושאע שמועתנן נוהגים בדרך לא טובה כמו ז מנינו, או שאינו יכול לлечת למדינה שמנהגותיה טובים מפני הגיסות או מפני החולין - ישב לבדו ייחידי בעניין שנאמר : "ישב בדד ויזום", ואם היו רעים וחתאים שאין מנהיגים אותו לישב במדינה אלא אם כן נתערב עמהן ונוהג במנהג הרע - יצא למערות ולהחותים ולמדברות, ואל יניחג עצמו בדרכ חטאיהם, בעניין שנאמר : "מי יתתני בדבר מלון אורחים".

7. מגן אבות לרשב"ץ על אבות פרק א
וככל בזה כל התחברות בין בעסק משא ומתן בין בחברת אהבה, כי כשהוא מתחבר עמו הוא מחזק את ידו להוציא על חטאינו פשע, כי הרשות אמר מה אני מפSID במעשי הרעים, והלא כל בני אדים הם מוחבבים

ומוסר לעניינים בדעת. ולכן מצווה גזולה לצאת לשילוחת חינוכית גם במקומות רחוקים מתחורה... וכך אשר אדם עוסק בשליחות להפץ את אורה של האמונה והتورה, אין הוא צריך לחוש כל כך מהונוק הרוחני שעלו לヒגרם לו עקב פגשיהם עם אנשים רוחניים ורעים. וכן למದנו מאברהם אבינו, שהAIR את העולם והיה ראש למפיצי האמונה, המוסר והتورה בעולם, וכל ימי טרח לקרב ורחוקים, ואפיו את מי שהיו נראים כעובדי ע"ז של האבך שברגלהם, השתדל לקרב לתורה ומצוות, וחטף מענס בן בקר רך וטוב (רש"י בראשית יח, ד-ה). והוא לא היה צריך לחוש שמא ישפיעו עליו לרעה, מפני שהוא אריך אותם כדי לkrabbט לאמונה ותורה. אברהם אבינו לא ניסה להשתלב בסביבתו, אלא עמד על יהודו, ובאהבה הרבה התאמץ להשפיע עליהם. וכן, למרות שחשב שהם עובדי ע"ז, אסור לתת מתנה לרשעים עובדי עבדה זרה (ע"ז, כ, א), מותר היה לו לארכם אותם. וחשיבות הבירור, כי באמת ראוי לאמין לאחוב את כל הביראים, אלא שלא ניתן להגב בשוון נפש כלפי רוע, ועל כן יש צורך להתרחק מהם כדי להיבע מחהה נגד הרשעות. אולם כאשר יש אפשרות לkrabbט חזורת האהבה הבסיסית להtaglot, וכי שאר אברהם אבינו אריך אותם באהבה רבה.

14. שיחת אבות לרבי יצחק דודן שליט"א

מידת ההסתכלות הנכונה על הרשות ומרקרו, מוסר לנו מרן הראי"ה קוק זצ"ל באמורתו המוסרית שבספר "מידות הראייה" (ערך אהבה אות ט), שעם שרואיו לנו לשנוא את האדם הרשות והנשחת מצד חסרוונו, מ"מ מצד עצם צלם האלקים שלו, ראוי להוקירו באהבה. וידעה חסובה צרכי להיות בנו המסתכלים, כי מציאות יקרת ערכו היא יותר עצמית ושרשית אצלו מאשרונותיו ומרקרו הפחותים.

15. משנה שכיר בראשית פרשת וישלח

ונראה לי בס"ד בהקדם מה ששמעתי מפי מו"ח, הגאון הצדיק מו"ה יעקב יוסף גינז זל"א בדק"ק בוסערמן יצ"ו בפסק דסוף פקודי (מ, לח): "כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהייה לילה בו לעניini כל בני ישראל בכל מסעיהם", דהנה המדרש שמואל פירש במשנה: "ואל תתייאש מן הפורענות", דיש בו שתי בוננות: א) אם השעה שוחקת לו ובר מזל ושריר, אל יבטח לבו בעשרו לאמור שלום יהיה לי וממי יאמר לי מה תעשה, ועי"ז ישוב מדרכי השם ויבעת, ע"ז למד אותנו התנא: "ואל תתייאש מן הפורענות", כי פתאות יכול לבא עלייו ויהפוך עליו הגלגל רחל", על כן אל יתגאה בעשרו, ושים בטחונו בהי כי הוא נתן לו עשרו ויישמור אותו לו אם ילק בדרכי השם. ב) בשעה שער לו מאד והוא מדוכה ביסוריין רחל, אל יאבד לבו ומוחו ואל יאמר יאוש שאין תקוה ח"ו לצאת מצטרתו, רק ישים בטחונו בהי ויקוה לו כי ישועת ה' כהרף עין, וזה שאמרו: "אל תתייאש מן הפורענות", היינו שאל ייאש עצמו מניסיונו מתוך הפורענות שבא עליו.

זה הכוונה בפסק hn"ל: "כי ענן ה' על המשכן" - הינו בעת שענן כבד משוכן על משכן ביתו הינו שורי בצער, יתאר בעצמו "יוםם" - הינו שעוד יאיר לו מזלו כימים אם ירצה השם, ויקוה על ישועת ה' שבא יבא לו בטח אם ישים בטחונו בהשם, וא"ש הינו אם מזלו מאייר לו כאשר אל יבעט מתחזק זה תהיה לילה בו, כי بكل יכול להתחזק לו על חושך כלילה. "לענינו כל ישראל בכל מסעיהם" - הינו ששתי מדות hn"ל, אם הוא בעושר וגדולה ישים נגד עניינו ההפך מזה, ואם הוא בצער ובעוני ישים נגד עניינו הישועה והצלחה, זאת יהיה "לענינו כל ישראל בכל מסעיהם", הינו בכל משך חייהם אז לא יסרו מדרכי השם ולא יבעטו, לא העשיר בעשרו ולא עני בעניינו, עכ"ד.

משכנתינו... ואם יארע לו שימצא בחברת מי שייעג עליו, לא ישית לבו אל הלעוג ההוא, אדרבא, ייעג על מלעיגו ויבזם, ייחשוב בדעתו כי לולי היה לו להריה ממון הרבה, היה מניה מה שהיה צרייך לזה מפני חבריו שלא ילעו? כל שכן שלא ירצה לאבד נשמתו מפני לעג. ועל דרך זה הזהיר זיל' (אבות פרק ח): היו עז כנמר וכוכי לעשות רצון אביך שבשמים, ודוד אמר (תהלים קיט): "ואדברה בעדותיך נגד מלכים ודברים בדברי אבוש", שאעפ"י שרוב המלכים עסקם ודברם בדברי גדולות והנאות, ודוד שהיה גם כן מלך, לכוארה תהיה לו להרפה אם בחיותו בחברת היה הוא מדבר בדברי מוסר ותורה, תחת ספרו מן הגוזלות ומתענוגות בני אדם כמו הם, הנה לא היה חל זהה כל ולא היה לבו נפתח בהבלמים האלה אחרי שכבר השיג האמת, אלא מפרש ואומר: "ואדברה בעדותיך נגד מלכים ואל אבוש"...

13. הרוב אליעזר מלמד שליט"א

הזרחות לחברת טוביה בימיינו - צרייך האדם להתחבר לחברים טובים. ועוד יותר מזה עליו להקדיש תשומת לב מרובה לבחירות מקום מגוריו, שככל שאווירתו תהיה מוסרית, תורנית ואידיאלית יותר, כך גדלים הסıcıומיים שהוא ובני משפחתו יתעלו בדרך הישר... ועל זה הורו חכמים לאדם שיבחר לעצמו חברה טובה שמנה יהיה מושפע לטובה, כדי שככל הערכים הטובים והנטויות המאפיינות שלו, יקבעו הד חיובי וממטרץ מהחברה שלו. בלבשו יהיה ניכר יותר ערך הצעניות מאשר הניסיון לרדו' אחריו האופה האחרונה, תרומתו לחברה על ידי צדקה ומעשי התנדבות תוערך לפי האמת שבה ולא לפי הביטוי החיצוני והפרטומי שלו, מבנה המשפחה ביחס וביחסים ולבסוף השמךויות בילדים ובchnerוכם ולא למשפחות הטובות שמשמעותם בילדיים כוחן ומשמעותם בחישובו בחישגיות מוחצנת חומרנית, השמחות יהיו מלאות עונג רוחני וגשמי, של נעימות וטעם טוב, שמחה טبيعית ולא מסיבות של התפארות גאותנית.

עוד חובה להעיר, כי פעמים רבות מושגי הטוב והרע אינם נהירים. קל לאנשים לדרוג את הטוב והרע לפי גודל הכיפה ואורך הזקן והכיציות, אבל מושגי הטוב נקבעים על פי התורה כולה, ככלומר: המצוות שבין האדם למקום והמצוות שבין אדם לחברו, כולל המצוות הכלליות, כמו: ישב הארץ והגנת ישראל, ודרך ארץ הקודמות ל תורה... עד יש להעיר, שמושג השכנות לחברת שלנו אינו זהה לשכנות בימי חכמים, משתתי סיבות: ראשית, אנו חשופים היום לתקשות המונחים, שהשפעה עלולה להיות ממשמעותית יותר מכל שכן רע. שנית, בעולם של נידיות גבואה, יש לחבריו של אדם אינם שכנו ושבנו אינם חבירו. כיון שהכלל של "התרחק משכן רע" בא ללמד על זירות מהשפעה שלילית, אפשר שהוא יחול ביתר שכנים שאין עימם קשר, ולעומת זאת הוא יחול ביתר שאת על צricht התקשורות, ועל החברים שאדם בוחר לעצמו בمعالמים השונים של חייו. אעפ"כ, לקהילה שבה אדם חי, יש משקל רב על כל אדם, וביותר על הילדים. ועל כן צרייך אדם לשקל היטב את הקהילה שבה הוא בוחר לחיות, שאם לא יבחר כראוי, הרי הוא מסכן את עתידיו ואת עתיד משפחתו. ו Robbins נכשלו והתרשלו בבחירה מקום מגוריהם, ושילמו על כך בזק.

חשיבות השילוחות - אמנים ברור שיש לאדם אחריות לתיקונו של עולם, וכן נצטוונו (ויקרא יט, יז): "לא תשנא את אחיך בלבבך הוקם תוכית את עמיתהך ולא תשלא עליו חטא", ושורש מצוה זו נובע מהמצוות שבפסק hn"ל הבא: "וְאַבְקָתָ לְעֵצֶם בְּמוֹזָע". וכשם שיש מצווה לחתך צדקה לעני, כך מצווה להשפיע תורה